

[REDACTED]

Hazreti Yakub'un birçok çocuğu olmuştu. Güzellięi dillere destan olan Hazreti Yusuf da bunlardan birisiydi. Bir gece Hazreti Yusuf, tuhaf bir rüya gördü ve doğruca babasının yanına koştu:

– Babacığım, dedi. Ben rüyamda on bir yıldızın, güneş ve ayın bana secde ettiklerini gördüm.

– Evladım, dedi babası. Sakın bu rüyayı kardeşlerine anlatma. Sonra seni kiskandıklarından sana tuzak kurarlardı. Çünkü şeytan insanın besbelli düşmanıdır. Rabbin

seni öylece seçecek, sana rüya tabirini öğretecek ve daha önce büyük babaların İbrahim ile İshak'a olan nimetini tamamına erdirdiği gibi sana ve Yakub ailesine de nime-tini kemale erdirecektir. Çünkü Rabbin her şeyi hakkıyla bilir, tam hüküm ve hikmet sahibidir.

Hazreti Yusuf'un bu rüyası babası Yakub'u çok sevin-dirmişti. Onun ileride peygamber olacağını anlamış ve ona karşı olan sevgisi daha da artmıştı. Kardeşlerinin onu kıskanacağını ve ona bir zarar verebileceğinin farkınday-dı. Bu sebeple biricik evladını uyarmadan edemedi. Zira insanın yaratılışında çekememezlik ve haset vardı. Hatta Hazreti Yakub'un diğer oğulları, kendi aralarında kulis yapıyor ve babalarının Hazreti Yusuf'u daha çok sevdiğini söylüyorlardı. Bir gün aralarında şöyle konuşmuşlardı:

– Yusuf ile öz kardeşi babamıza daha sevimli geliyor. Oysa biz daha güçlü bir grubuz. Pek belli ki babamız bu işte yanılıyor. Yusuf'u öldürelim yahut onu uzak bir yere atalım ki babamızın sevgi ve teveccühü yalnız bize kalsın. Ondan sonra da tevbe ederek salih kimseler oluruz.

Kardeşler, sanki karşılarında herhangi bir düşman varmış gibi bir araya geliyorlar ve Hazreti Yusuf'u öldür-me planları yapıyorlardı. Yusuf'un öz kardeşi derken onun anne baba bir kardeşi Bünyamin'i kastediyorlardı. Bünyamin, dünyaya gelirken anneleri ölmüş olduğundan babaları o ikisine daha fazla şefkat duyuyordu. Diğerleri

ise Yusuf Aleyhisselâm'ın baba bir kardeşleri idi. Bir gün yine kardeşler bir araya gelmiş aralarında konuşurlarken içlerinden bir söz sahibi şöyle dedi:

– Yusuf'u öldürmeyin de bir kuyu dibine bırakın. Yolcu kabilelerden biri onu yitik olarak alıp götürsün. Eğer yapacaksanız böyle yapın!

Yapılan bu teklif hepsinin hoşuna gitmişti. Bu planı derhâl uygulamalıydılar. Yaşı oldukça ilerlemiş olan babalarının yanına vardılar. Yanında küçük çocukları Bünyamin ve Yusuf vardı. Hâl hatırlar sorulduktan sonra babalarına:

– Sevgili babamız, dediler. Sen neden güvenip de Yusuf'u bize emanet etmiyorsun. Oysa biz onu çok seviyoruz. Ona samimiyetle bağlıyız. Yarın onu bizimle gönder, gezsin oynasın, biz ona çok iyi sahip çıkarız, dediler.

Hazreti Yakub bu işin içerisinde bir şeyler olduğunu sezmişti:

– Onu götürmeniz beni meraklandırır. Korkarım ki siz farkında olmadan onu kurt yer, dedi.

Onlar şöyle cevap verdiler:

– Vallahi, dediler. Biz böylesine güçlü bir grup iken onu kurt kapar da yerse yazıklar olsun bize! Biz ne güne duruyoruz.

Biricik evladını kaybetme endişesi, bu mübarek insan-
da müthiş bir üzüntü meydana getirmişti. Diğer çocuk-
ları ise her şeyden habersiz masum kardeşlerini yanlarına
alıp hain planlarını uygulamak için yola çıkmışlardı bile.
Şehirden çıkıp da sesin sedanın duyulamayacağı bir yere
varınca, Hazreti Yusuf'a tehditler savurmaya başladılar ve
bundan sonra babasını göremeyeceğini söylediler. Masum
yavru, ne kadar yalvardıysa da gözleri dönmüş ağabeyle-
rine bir türlü söz dinletememişti.

Nihayet bir kuyunun başına gelmişlerdi. Planladıkları
şeyi yapacaklardı. Hiçbir ağabey, Hazreti Yusuf'un
masumluğuna merhamet etmemiş ve onu canice kuyu-
nun içerisine atmışlardı. Artık onlara göre Hazreti Yusuf
yoktu. Babaları sadece onlara evlatlarını diye sarılacaktı.
Bu masum yavruyu kuyuya attıktan sonra ağabeylerinden
pişman olanlar oldu, ama bir an önce oradan uzaklaşma-
ları gerektiğinin de farkındaydılar. Metrelerce aşağıya
bırakılan Yusuf Aleyhisselâm tam boğulmak üzereyken,
Cebrail Aleyhisselâm Allah'ın izniyle onu kurtardı.

Ağabeyleri Yusuf'u kuyuya attıktan sonra yatsı vakti,
ağlayarak babalarının yanına dönüp dediler ki:

– Sevgili babamız, biz yarışmak üzere bulunduğumuz
yerden ayrılırken Yusuf'u da eşyalarımızın yanına bırak-
tık. Bir de döndük ki onu kurt yemiş! Şimdi biz doğru da
söylesek sen bize inanmayacaksın.

Hazreti Yakub can evinden vurulmuş, korktuğu şeyler başına gelmişti. Üstelik Hazreti Yusuf'un gömleğine sahte kan bulaştırarak getirmişlerdi. Babaları Hazreti Yakub:

– Hayır, dedi. Nefisleriniz sizi aldatmış, bu işe sevk etmiş. Artık bana düşen ümitvar olarak güzelce sabretmektir. Ne diyeyim ki! Sizin bu anlattıklarınız karşısında Allah'tan başka yardım edebilecek hiç kimse olamaz.

Artık peygamber babanın üzüntülü ve çileli günleri başlamıştı. Getirdikleri gömlek kanlıydı, fakat hiçbir yerinde parçalanma izi yoktu. Belliydi ki hepsi bir planın parçasıydı. Bunu daha sonra fark eden Hazreti Yakub, bundan sonra ağlaya ağlaya gözlerini kaybedecekti.

Gelelim Hazreti Yusuf'a... O kuyuya atıldıktan sonra kuyunun yakınına bir kfile gelmiş, sucularını kuyuya göndermişlerdi. Sucu kovanını kuyuya sarkıtıp Hazreti Yusuf'u görünce sevinçle:

– A müjde! Müjde! İşte bir civan, dedi.

Sucu ile yanındakiler, onu ticaret malı olarak satmak düşüncesiyle kfilede olanlara bildirmeyip gizlediler. Ama Allahu Tealâ, onların ne yapacaklarını pekiyi biliyordu. Nihayet Mısır'a varınca onu düşük bir fiyata birkaç paraya sattılar. Zaten ona pek kıymet biçmiyorlardı. Mısır'da Yusuf'u satın alan vezir hanımına:

– Ona güzel bak, dedi. Belki bize faydası dokunur yahut onu evlat ediniriz.

Bu vesileyle Yüce Mevla, Hazreti Yusuf'u düştüğü kuyudan kurtarmış, ona imkân vermişti. Bundan sonra Hazreti Yusuf, Mısır'ın en güzel konağında kalmaya başlamıştı. Artık Mısır Azizi'nin çocuğuydu. Aziz'in hanımı Züleyha hayatından çok memnundu. Bu mübarek çocuk, edep, terbiye ve hayâ abidesiydi. Bu sebeple aile içerisinde çok seviliyor, el üstünde tutuluyordu. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Ne var ki aradan uzun yıllar geçmesine rağmen ailesinden bir türlü haber alamamıştı. Gerçi Züleyha ve kocası ona öz evlatlarından ayırmadan sahip çıkmışlardı. Yıllar geçmiş ve Yusuf delikanlılık yaşına ulaşmıştı. Allah ileride peygamber yapacağı bir nebisini edep ve terbiye içerisinde yetiştiriyordu. Ona rüyaları yorumlamayı da ilham etmişti. Gördüğü rüyalar da artık aynen çıkıyordu.

Mısır Aziz'i Hazreti Yusuf'tan çok memnundu. Ancak hanımı Züleyha nefsinin hırıltılarına hâkim olamamaya başlamıştı. Dünyalar güzeli çocuk büyümüş, çok yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Züleyha, evlatlık olarak aldığı ve büyüttüğü çocuğu çok beğenmeye başlamış, onunla ilgili ahlaksız düşünceler içine girmişti.

Bir gün Yusuf Aleyhisselâm'ın odasına girip kapıyı kapadı ve:

– Haydi, yaklaş bana, dedi.

Yusuf Aleyhisselâm şöyle cevap verdi:

– Bu dediğin işten Allah'a sığınırım! Doğrusu senin kocan olan benim efendimin çok iyiliğini gördüm. Hıyanet ederek zalim olanlar iflah olmazlar.

Doğrusu Züleyha, ona sahip olmayı iyice aklına koymuş ve buna yeltenmişti de. Eğer Rabbinin bürhanını görmeseydi belki Yusuf Aleyhisselâm da kadına meyledecekti. Zira Yüce Mevla, fenalığı ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için bürhanını gösterdi. Çünkü Hazreti Yusuf, Rabbinin tam ihlâsa erdirdiği kullarandı. Derken ikisi birden odanın kapısına doğru koşuştular. Kadın Hazreti Yusuf'un gömleğini arkadan yırttı. Tam bu sırada kapıda Züleyha'nın kocası Mısır Aziz'i ile karşılaştılar. Züleyha hemen korkuyla:

– Senin ailene kötü maksatla yaklaşanın cezası, zindana atılmaktan başka ne olabilir, dedi.

Yusuf ise:

– Asıl o bana sahip olmak istedi, diye işin doğrusunu açıkladı.

Bu olanlar üzerine hanımın akrabalarından biri şöyle dedi:

– Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın doğru söylemiştir, delikanlı ise yalancının tekidir. Yok, eğer gömleği arkadan yırtılmışsa o yalan söylemiştir, delikanlı doğru söylemektedir.

Gömleğin arkadan yırtıldığını görünce kocası eşine:

– Anlaşıldı, dedi. Bu, siz kadınların oyunlarınızdan biri! Gerçekten sizin fendiniz pek müthiştir. Yusuf! Sakın bunu kimseye söyleme! Kadın! Sen de günahlarından dolayı af dile, çünkü sen günaha girenlerden oldun.

Kocasına karşı çok mahcup olan Züleyha bir şey diyememişti. İnsanlara karşı ne diyeceğini ve nasıl karşılanacağını kestiremiyordu, fakat özellikle kadınlar arasında dedikodu başlamıştı bile:

Şehirde bir takım kadınlar:

– Duydunuz mu, dediler. Vezirin hanımı uşağına gönlünü kaptırmış, ondan kâm almak istemiş. Sevda ateşi bağrını yakmış. Kadın besbelli çıldırmış! Doğrusu biz bu hali ona yakıştıramıyoruz!

Züleyha, o kadınların kendisi aleyhindeki bu dedikodularını işitince onları konağına davet etmek üzere davetçi gönderdi. Onlar için dayalı döşeli bir sofra hazırlattı. Sofrada ikram edilen meyveleri soysunlar diye her misafir için bir de bıçak koydurmuştu. Onlar meyvelerini soyup kesmekle meşgul oldukları sırada beriden Hazreti Yusuf'a:

– Çık şimdi onların karşısına, dedi.

Kadınlar onu görür görmez hayran hayran ona bakmaya başladılar. Onun güzelliğine dalıp gittiklerinden farkında olmadan kendi ellerini kestiler ve:

– Hâşâ! Allah için bu bir insan olamaz, bu pek kıymetli bir melek! Başka bir şey olamaz, dediler.

Onların bu hallerini gören Züleyha şöyle dedi:

– İşte beni kınamanıza sebep olan genç! Yemin ederim ki ben ondan kâm almak istedim, ama o iffetli davrandı. Yine yemin ederim ki kendisine emredeğim işi yapmaması halinde o mutlaka zindana atılacak, zelil ve perişan olacaktır!

Dillerde artık Yusuf Aleyhisselâm vardı. Kadınlar konaktan evlerine elleri sarılı dönmüşlerdi. Artık sık sık Züleyha'nın evine ziyarete geliyorlardı. Maksatları Hazreti Yusuf'u görebilmekti. Bu durumdan çok sıkılan Yusuf Aleyhisselâm ellerini Yaratıcısı'na açarak:

– Ya Rabbi, dedi. Zindan, bu kadınların beni davet ettikleri o işten daha iyidir. Eğer Sen onların fendini benden uzaklaştırmazsan, onlara meyledip cahilce davrananlardan olabilirim.

Allah'ın sevgili bir kulu olan Yusuf Aleyhisselâm'ın sıkılmasını tarife imkân yoktu. Saray onun için artık zindandan daha kötü bir yer olmuştu. Kadınların kötü

niyetli bakışları onu çok rahatsız ediyordu. Bunun üzerine Rabbi, onun duasını kabul buyurdu ve onu kadınların fendinden korudu. Çünkü O, dua edenlerin dualarını işitir, durumlarına uygun olan şeyleri bilir. Sonra vezir ve arkadaşları, bunca kesin deliller görmelerine rağmen dedikoduları kesmek gayesiyle bir müddet için onu hapse atmayı uygun buldular.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Hazreti Yusuf şöyle dedi:

— [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Ben Allah'a iman etmeye ahireti de inkâr eden bir halkın dinini bir tarafa atıp, atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine tâbi oldum. Allah'a herhangi bir şeyi

şerik saymak, bizim için asla doğru olmaz. Bu tevhid inancı, Allah'ın hem bize hem de insanlara olan ihsanıdır. Ama ne yazık ki insanların çoğu bu nimete şükretmezler.

Ey hapishane arkadaşlarım! Bir düşünün sizin için müteaddit rablere ibadet etmek mi, yoksa tek mutlak hâkim olan Allah'a ibadet etmek mi iyidir? Sizin Allah'tan başka ibadet ettiğiniz tanrılar, sizin ve atalarınızın uydurduğu birtakım boş isimlerden ibarettir. Allah onların tanrı olduklarına dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm yetkisi yalnız Allah'ındır. O ise başkasına değil, yalnız Kendisine ibadet etmemizi emir buyurmuştur. İşte dosdoğru din! Fakat insanları çoğu bunu bilmezler.

Hazreti Yusuf, hapishaneyi derslane haline getirmişti. Allah'ın kendisine ihsan ettiği ilimle insanlara Allah'ı anlatıyordu. Böylece kıyamete kadar gelecek tebliğ ve hizmet insanlarına da üstad olup, Medrese-i Yusufiyeler'i başlatmış oluyordu.

[Redacted text block]